

TERUG NAAR PEYTON PLACE

Grace Metalious

TERUG NAAR
PEYTON PLACE

Herziene vertaling Jetty Huisman

Nieuw Amsterdam Uitgevers

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten van de oorspronkelijke vertaling te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, worden verzocht zich alsnog tot de uitgever te wenden.

Oorspronkelijke titel *Return to Peyton Place*

© 1956 Grace Metalious

© 1956 oorspronkelijke Nederlandse vertaling J. van Rheenen.

Uitgeverij A.J. Luitingh

© 2015 bewerking Nederlandse vertaling editie 1956 Jetty Huisman/

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp Annemarie van Pruysen, www.amvp.nl

Omslagfoto © Getty Images/George Marks

NUR 302

ISBN 978 90 468 1907 4

www.nieuwamsterdam.nl/gracemetalious

EERSTE BOEK

Soms valt de winter in het noorden van New England geleidelijk in, zodat tijd en seizoen er een bepaalde orde aan de dag leggen. Als de eerste sneeuw neerdaalt, is dat voor niemand een verrassing meer omdat iedereen hem al geruime tijd verwacht heeft. Komt de winter op die manier, dan begint het meestal halverwege de morgen met grote, dikke vlokken te sneeuwen en is omstreeks het middaguur alles met een flinke, witte laag bedekt. Na de lunch klaart het op, de zon komt tevoorschijn en als 's middags de school uitgaat, druipt het smeltwater bij alle huizen in het stadje van de daken. 'Het blijft niet liggen,' zeggen de oude mensen dan. 'Deze keer niet. Nog niet.'

En iedereen die jong genoeg is voelt zich teleurgesteld en vreest dat het misschien toch waar is dat de echt ouderwetse winters voor- goed het noorden van New England verlaten hebben.

Ouderwetse winters volgen gewoonlijk op hete, droge zomers. Dan beginnen de herfstregens onmiddellijk op Labor Day, de eerste maandag in september, en het zijn koude, door de wind voortgeranselde buien, grijs en destructief, en na die buien komt er geen mooie herfst, geen glorie van gouden en rode bladeren. De bomen verkleuren in korte tijd van groen tot een doods vaalbruin en de regen beukt met felle, venijnige slagen de bladeren van de takken. Na de regens bevriest de grond snel en keihard en iedere dag is als de vorige, koud en grijs, in afwachting van de sneeuw.

Dan begint het. De donkere hemel strooit een vrijwel eindeloze sluier van fijn poeder uit dat niet op de straten en de wegen blijft liggen tot de wind genoeg heeft van het waaien en er koude, droge, witte hoopjes ontstaan rond de voet van iedere paal en elke boom. Wanneer het tijd wordt voor het avondeten gaat de wind liggen en

nog steeds sneeuwt het, zo dun en zo fijn dat de kinderen bang zijn dat het een eeuwigheid zal duren voordat er genoeg gevallen is om de palmen van hun in wanten gestoken handen te bedekken.

Maar onder de ouderen zijn er die zich andere, ouderwetse winters herinneren. Dat zijn dan ook de mensen die hun voorraad stookolie controleren, die al sinds geruime tijd antivries in de radiator van hun auto hebben gedaan en die weten dat morgen bij het aanbreken van de nieuwe dag de wind weer opgestoken zal zijn.

De huizen in het noorden van New England hebben niet alleen een haard omdat dat zo gezellig is. Ze hebben die ook omdat een op de zoveel winters een ouderwetse winter is waarin de elektriciteitsdraden knappen als droog stro onder het geweld van sneeuw en wind. Degenen die zich een dergelijke winter herinneren, hebben in hun kelder een klein houtkacheltje staan om te voorkomen dat de waterleiding bevriest; iedere houtkist is tot aan de rand gevuld met blokken en aanmaakhout en de jongeren zitten voor het vlammeende vuur en zetten hun ski's in de was en vragen zich af hoe hoog de sneeuw de volgende ochtend wel zal liggen.

Precies zo viel de winter in tijdens het tweede jaar nadat Allison MacKenzie naar Peyton Place was teruggekeerd. Het was een novembermiddag, het was vier uur en Allison stond voor het raam in haar slaapkamer toen ze de eerste sneeuwvlok zag.

Misschien gebeurt het morgen, dacht ze. Misschien belt Brad morgen op en zegt hij, ik heb het verkocht, Allison, ik heb het verkocht; ze hebben je roman aangenomen en hij komt van het voorjaar uit.

2

Tuttle's kruidenierswinkel stond aan Elm Street, de hoofdstraat van Peyton Place, halverwege tussen de Citizen's National Bank en de apotheek van Prescott, op de hoek met Maple Street. De oude mannen die in de winter in de winkel van Tuttle rondhingen, konden door de ruit naar buiten kijken en zagen dan de rechtbank, waarvoor ze's zomers als het mooi, warm weer was een groot deel van hun dag

op een bankje zaten. In de zomer vormde de zaak van Tuttle een toeristische attractie, want het was een van de weinige winkels in het noorden van New England waar je niet alleen kaas per pond, maar ook per plak kon kopen, vers afgesneden van een enorme ronde cheddar. Je kon er ook nog voor een cent snoep, drop of zoethout kopen en voor een stuiver had je een dikke augurk, die voor je opgevist werd uit een groot vat dat in een donker hoekje achter in de winkel stond en die zo zuur was dat je tanden er stroef van werden.

Onmiddellijk na Memorial Day deed Ephraim Tuttle de jaarlijkse knieval voor wat hij de ‘zomerhandel’ noemde. Hij haalde rollen fel gekleurde, bedrukte katoen uit zijn kelder en legde ze keurig in de rij op de voorste toonbank, zoals zijn vader en grootvader voor hem hadden gedaan toen er nog geen confectiekleding bestond. Af en toe kocht iemand weleens een paar meter stof om gordijnen te maken voor een zomerhuisje, maar voor de rest bleven de rollen liggen waar ze lagen, tot Labor Day, waarna Ephraim ze naar Ginny Stearns stuurde om ze te laten wassen en strijken. Als ze terugkwamen rolde hij ze op, verpakte ze in een plastic hoes en bracht ze weer voor de winter naar de kelder.

‘Allemaal ruimteverlies,’ zei Clayton Frazier, ‘als je die rollen daar zo naast elkaar voor op de toonbank legt. Wat er in een zomer van verkocht wordt, mag geen naam hebben.’

‘Het geeft de winkel cachet,’ zei Ephraim. ‘De zomergasten houden van cachet. “Sfeer” noemen ze dat.’

Maar als de herfst aanbrak, werd de zaak van Tuttle weer wat hij altijd geweest was: een tamelijk stoffige, bijzonder ouderwetse kruidenierszaak waar je praktisch alles kopen kon, als je het tenminste wist te vinden. In de warboel aan koopwaar slingerden tijdschriften, hoestbonbons, oude zonnebrillen en oordopjes rond; er waren tomaten in cellofaan, verse vis, maar dat alleen op vrijdag, eieren die je zelf mocht pakken en in een papieren zak doen; hertenleren werkhandschoenen en pijptabak, maagtabletten, lolly’s en zondagsbladen. In het najaar deed Ephraim de plafondventilators uit die de hele zomer hadden gesnord en haalde hij zijn ronde potkachel tevoorschijn, waarin hij zowel hout als kolen stookte, maar pas als hij het zonnescherm, dat de hele zomer zijn winkelruit beschut had,

weghaalde en pakkisten begon te verzamelen die als zitplaats konden dienen, beschouwden de oude mannen op de bankjes voor het gerechtsgebouw dat als een teken om te verhuizen naar de overkant van de straat om daar de winter af te wachten.

‘We krijgen sneeuw,’ zei Clayton Frazier. ‘We krijgen vast en zeker sneeuw.’

‘Dat zal tijd worden,’ zei een van de oude mannen die met zijn voeten op de onderrand van de kachel zat. ‘November. En we hebben allemaal geweten dat die dit jaar vroeg zou komen.’

‘Onzin,’ zei Clayton, die ging zitten op de enige houten stoel die voor hem gereserveerd was. ‘Ik heb het vaak genoeg meegemaakt dat het net zo koud was als nu en het heeft nooit eerder gesneeuwd voor januari. Maar vandaag krijgen we sneeuw. Zo zeker als de hel.’

‘In de hel sneeuwt het niet, Clayton,’ zei een andere man en wachtte op het geginnik van zijn vrienden.

‘Hoe weet jij dat, John?’ vroeg Clayton Frazier. ‘Ben je er de laatste tijd dan nog geweest?’

De mannen rond de kachel lachten en Clayton leunde tevreden achterover in zijn stoel en stak zijn pijp op.

Plotseling ging de voordeur van de winkel open. Er kwam een vlaag koude lucht binnen die alle conversatie rond de kachel onmiddellijk deed verstommen. Clayton Frazier keek op naar de vreemdeling die binnenkwam en het enige waaraan iemand had kunnen merken dat hij van zijn stuk raakte, was dat hij zijn pijp uit zijn mond nam, terwijl iedereen rond de kachel wist dat hij er nog lang niet genoeg aan getrokken had om er zeker van te zijn dat hij goed brandde.

‘Ephraim!’ zei de vreemdeling.

Ephraim Tuttle keek traag op. ‘Ja,’ zei hij. ‘Wat kan ik voor u doen?’ ‘Ephraim,’ zei de vreemdeling en hij lachte. ‘Vertel me nou alsjeblieft niet dat je me niet herkent.’

Iedereen rond de kachel wist wie de vreemdeling was, maar niemand liet daar ook maar het geringste van blijken.

‘Gerry Gage,’ zei de vreemdeling nog steeds lachend, en hij klopte Ephraim Tuttle op de schouder.

‘S.S. Pierce Company, uit Boston. Weet je niet meer? Ik was degene

die zich herinnerde dat hij die marineman in de stad had afgezet, je weet wel, die vent die vermoord werd door zijn eigen dochter. Herken je me nu?’

‘Stiefdochter,’ zei Clayton Frazier en hij stak zijn pijp in zijn mond.

‘Nou ja, stiefdochter dan,’ zei Gerry Gage. ‘Maar in ieder geval ben ik degene die het zich herinnerde.’

‘Ja,’ zei Clayton.

Er viel een stilte en de vreemdeling wreef met een van zijn gehandschoende handen over de rand van zijn aktetas.

‘Nou,’ zei hij uiteindelijk. ‘Wat zal het wezen, Ephraim? Ik heb hier je gewone lijstje, dus daar kunnen we gemakshalve van uitgaan.’

‘Geef maar hetzelfde als altijd,’ zei Ephraim.

Gerry Gage werd plotseling nijdig. ‘Moet je eens goed luisteren,’ zei hij. ‘Ik heb alleen maar gedaan wat ik vond dat ik moest doen. Ik was trouwens helemaal niet van plan iets te doen. Toevallig heb ik wat gezegd over iemand die ik hier in Peyton Place had afgezet. Een lifter. Hoe kon ik nou weten dat ik met de sheriff stond te praten? Hij heeft het hele zaakje aan het rollen gebracht. Ik heb niks anders gedaan dan wat ik vond dat ik doen moest. Dat is alles.’

Sheriff Buck McCracken keek hem aan. ‘Waarom werk jij eigenlijk de zaakjes niet af waar je voor gekomen bent,’ zei hij. Dat klonk helemaal niet als een vraag. Gerry begon kruisjes te zetten bij de artikelen op het lijstje dat hij in de hand hield.

‘Jullie hebben geen van allen reden om wrok tegen me te koesteren,’ zei hij. ‘Ik heb alleen maar gedaan wat ik vond dat mijn plicht was.’

‘Er is niemand in Peyton Place die wrok tegen u koestert, meneer Gage. Niet dat ik weet in ieder geval,’ zei Clayton Frazier. ‘Maar sommige mensen kletsen zo vervloekt veel en daar wordt een mens op den duur doodmoe van.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt, geloof me,’ zei Gerry Gage. ‘Geloof maar gerust dat ik in mijn werk een hoop kletskousen tegen het lijf loop. Maar ja, ieder vogeltje zingt nou eenmaal zoals het gebekt is,’ voegde hij eraan toe, alsof hij de eerste mens ter wereld was die dit ooit had opgemerkt.

‘Tja,’ zei Clayton.

‘Tussen twee haakjes,’ zei Gerry, ‘na dat gedoe over die moord en zo heb ik een ander rayon gevraagd. En dat heb ik gekregen ook. De firma had er alle begrip voor. Ik bedoel in verband met al dat geklets en zo. Ik ben hier niet meer in de buurt geweest sinds de politie me hierheen sleepte om allemaal vragen te beantwoorden over die Lucas Cross.’

Niemand zei een woord en naarmate de seconden verstreken, begon Gerry Gage zich steeds minder op zijn gemak te voelen.

‘Enfin,’ zei hij eindelijk. ‘Zeg eens, is er nog wat gebeurd in Peyton Place? Sinds de kranten ophielden met schrijven over die moord heb ik bijna geen nieuws meer gehoord uit deze uithoek.’

‘Niks,’ zei Clayton Frazier.

‘Wat?’ vroeg Gerry Gage.

‘Niks,’ herhaalde Clayton. ‘Er is niks geen nieuws in Peyton Place. Haast nooit trouwens. Alles is nog zoals het was.’

En voor het ongeoefende oog van iedere vreemdeling zou het geleken hebben of Clayton Frazier de waarheid sprak. Peyton Place zag eruit zoals het er altijd had uitgezien – een mooi, rustig stadje, onberoerd door de woelige wereld daarbuiten. In de late wintermiddag lieten de verlichte etalages en de ramen van de huizen elkaar en eventuele bezoekers een vriendelijk, onschuldig gezicht zien.

De oorlog was afgelopen en de Cumberland Mills hoefde niet langer continu te draaien om te kunnen voldoen aan de behoeften van het leger, maar dat gold ook voor bijna alle fabrieken in de rest van het land.

Leslie Harrington woonde nog steeds alleen in zijn grote huis aan Chestnut Street, en ook al was hij door de tijd en het verlies van zijn enige zoon, Rodney, ouder en iets milder geworden, hij was nog altijd dezelfde Leslie Harrington, iets waar iedereen in het stadje zich nog steeds zeer van bewust was.

Een eindje verderop aan Chestnut Street oefende dokter Matthew Swain nog steeds zijn medische praktijk uit en zijn vriend, Seth Buswell, schreef nog altijd hoofdartikelen voor de *Peyton Place Times*. Het huis van Charles Partridge was nog altijd even leeg als het ooit geweest was, want noch de tijd, noch de talloze aankopen, noch zijn vrouw Marion waren in staat geweest er iets van liefde of warmte in aan te brengen. De oude families waren niet uit de stad vertrokken

en er hadden zich ook geen nieuwe mensen gevestigd, althans niet opvallend genoeg om de zaak wakker te schudden, zoals Seth Buswell het uitdrukte.

Nee, er was niet veel veranderd in Peyton Place. Althans geen dingen die iemand aan de oren van een buitenstaander zou willen toevertrouwen. En als er zich al veranderingen hadden voorgedaan, in privésituaties of bij mensen, dan nog ging dat niemand anders aan. Ze waren zeker niet voor vreemde oren bestemd.

Nee, dacht Gerry Gage terwijl hij Tuttle's verliet en in zijn auto stapte, in Peyton Place was er geen nieuws dat de moeite van het vermelden waard was. Verrek, dat dat meisje haar vader had vermoord was waarschijnlijk de enige gebeurtenis van belang geweest.

Gerry Gage reed Elm Street uit in de richting van de grote weg die naar White River voerde, blij koers te kunnen zetten naar een stad waar een hotel was met een bar waarin vertegenwoordigers elkaar konden ontmoeten, om nieuws uit te wisselen, een borrel te drinken en moppen te vertellen.

In de Thrifty Corner Apparel Shoppe aan Elm Street legde Selena Cross de laatste hand aan een toonbank vol bloesjes, die ze zo voordelig mogelijk had uitgesteld voor de verkoop. Toen ze opkeek zag ze hoe een sneeuwvlok tegen de winkelruit werd geblazen, even bleef hangen en daarna smolt. Ze liep van achter de toonbank naar de etalage om zich ervan te verzekeren dat ze zich niet vergiste, en zag nog net een auto met nummerplaten uit Massachusetts koers zetten naar de grote weg. Zoals iedereen in een stadje als Peyton Place altijd doet, vroeg ze zich een ogenblik af van wie die auto was en bij wie de eigenaar wel op bezoek kon zijn geweest. Maar de auto van Gerry Gage was alweer uit het zicht verdwenen en Selena bleef er niet lang bij stilstaan.

Het sneeuwt inderdaad, dacht ze. Ik moet maken dat ik thuis kom, bij Joey.

Een tweede sneeuwvlok vloog tegen het raam. Ze keek weer op en zag twee gestalten die zich voorbijhaastten langs het raam. Een ogenblik lang bonsde haar hart heftig. Toen liep ze snel bij het raam van-
daan. De twee figuren buiten sloegen Maple Street in en onttrokken zich daarmee aan het zicht.

‘Schiet maar een beetje op, liefje,’ zei Ted Carter tegen het meisje aan zijn arm. ‘Ik heb liever niet dat mijn vrouw tijdens de eerste winter dat ze in Peyton Place is al doodvriest.’

Het meisje keek lachend naar hem op. ‘Help me onthouden dat ik morgen een paar platte schoenen koop. Als ik hoge hakken draag kan ik die grote stappen van jou niet bijhouden. Ik zag daarnet een winkeltje – Thrifty of zo – daar ga ik dan morgen wel even heen.’

Ted Carter lachte niet met zijn vrouw mee en hij versnelde zijn pas nog meer.

‘Ze verkopen geen schoenen in de Thrifty Corner,’ zei hij. Toen omklemde hij de arm van zijn vrouw steviger en probeerde wanhopig Selena uit zijn gedachten te zetten.

3

Selena Cross draaide net de lichten in de winkel uit toen de voordeur openvloog en Michael Kyros binnenkwam.

‘Hallo, Selena,’ riep hij uit. ‘Om een plaatselijke uitdrukking te gebruiken: “Het gaat sneeuwen; zo zeker als de hel!”’

Hij klopte de schouders van zijn overjas af waar de sneeuw reeds een fijn, wit poeder had achtergelaten en bleef haar grinnikend staan aankijken.

‘Hallo Mike,’ zei Selena. ‘Hoe is het met Connie?’

‘Best,’ antwoordde hij. ‘En ik heb strenge orders gekregen om je mee te brengen. Connie maakt altijd warme rumgrog op de eerste sneeuwdag. Vooruit, pak je jas. Mijn auto staat voor de deur.’ Selena wendde haar blik af. ‘Ik kan niet,’ zei ze. ‘Ik moet naar huis voor Joey. Het sneeuwt.’

‘Selena,’ zei Mike op vriendelijke, haast tedere toon terwijl hij zijn hand op haar arm legde, ‘kom nu maar met mij mee. Er is niks aan de hand. Toen ik zag dat het zou gaan sneeuwen heb ik tegen Joey gezegd dat hij rechtstreeks uit school naar ons huis moest gaan. Hij zit daar nu al lang en breed, met Connie en Allison. Ga mee, Selena. Dat is veel beter.’

Ze keek naar hem op. Haar ogen waren donkerder dan ooit, donker

van de angst en de afschuw en de pijn die in haar herinnering terugkeerden.

Mike Kyros pakte haar jas en hielp haar erin. De manier waarop hij dit deed had iets van de bazige vriendelijkheid van een verpleegster tegenover een patiënt.

‘Kom nou maar,’ zei hij. ‘Jullie blijven ook bij ons eten. Dan breng ik je daarna wel met de auto naar huis, als je tenminste met alle geweld weg wilt.’

Selena friemelde nietsziend aan de knopen van haar jas en toen ze de winkel uitliepen, controleerde ze zorgvuldig of de voordeur wel goed dicht was voor ze achter Mike aan naar de auto liep.

De tijd was vriendelijk geweest voor Michael Kyros. Zijn schouders waren nog breed en recht onder de donkere stof van zijn jas en als er zich al een geringe verdikking rond zijn middel vertoonde, dan was zijn vrouw de enige die dat ooit had opgemerkt en er hem in de intimiteit van hun slaapkamer om uitlachte.

‘Begint mijn Griekse god een tikje oud te worden en een buikje te krijgen?’ plaagde Constance dan en ze glimlachte tegen hem op een manier waarvan ze wist dat hij die uitdagend vond.

Hij greep haar handen en drukte die tegen zich aan. ‘Een buikje, hè?’ zei hij lachend. Hij glimlachte, niet minder uitdagend dan zij.

‘Opschepper,’ zei ze. ‘De hele dag stapt hij parmantig rond als een klein haantje.’ Ze rukte zich plotseling los en stoof naar de badkamer, maar ze was niet vlug genoeg. Hij kreeg haar opnieuw te pakken en hield haar stijf tegen zich aangedrukt, terwijl ze zich lachend verzette.

‘Ik ben geen klein haantje,’ zei hij. ‘Dat neem je terug of je krijgt er spijt van.’

‘Nooit, nooit, nooit,’ riep Constance uit. En toen begon ze te kraaien en te schoppen want zijn handen gleden kietelend over haar hele lichaam. Door haar gespartel ging het koord van haar kamerjas los en hij duwde het kledingstuk van haar schouders.

‘Hou op!’ schreeuwde Constance. ‘Hou onmiddellijk op!’

Ze probeerde het streng te zeggen, maar slaagde daar niet in. Mike zoende haar en begon tegelijkertijd haar pyjamajasje los te knopen; vervolgens trok hij het langs haar schouders omlaag en ze liet het van

haar armen glijden en op de grond vallen. Zijn hand vond het bandje van haar pyjamabroek en hij schoof deze over haar heupen heen tot hij om haar enkels zakte. Toen tilde hij haar op en droeg haar naar het bed.

‘Mike, je bent een grote, gekke Griek,’ zei ze en het verbaasde haar zelf dat haar stem zo trilde. Ik lijkt wel een angstig bruidje, dacht ze. Zijn lippen gingen langs haar tepels, zijn mond liefkoosde haar.

‘En jij,’ fluisterde hij, ‘jij bent een nette, onschuldige huisvrouw uit Peyton Place.’

‘En wat wou je daar dan wel aan doen, Mike? Op jouw leeftijd?’ vroeg ze op trage, plagerige toon.

‘Ik ga een verdorven vrouw van je maken,’ zei hij en toen hij zich opnieuw naar haar toe boog, wrong ze met haar lichaam en wierp ze haar armen boven haar hoofd.

‘Vraag erom,’ eiste hij schor.

‘Loop naar de bliksem, dat doe ik niet. Nooit.’

‘O jawel, dat doe je wel,’ zei hij. ‘Dat doe je vast en zeker wel.’

‘Dwing me,’ riep ze. ‘Dwing me dan, lieveling, dwing me.’

En toen, haastig: ‘Nu, lieveling, nu!’

‘Zeg het dan, verdorie. Zeg het dan tegen me!’

Constance kromde haar lichaam en wrong zich in een poging nog dichter bij hem te komen. Haar handen omklemden hem en ze wierp haar hoofd achterover.

‘Zeg het,’ herhaalde hij zacht en wild.

Ze perste de woorden uit haar keel alsof het het laatste was wat ze ooit zou zeggen.

Toen het voorbij was, hield hij haar in de kromming van zijn arm en ze voelde zich beschermd tegen de hele wereld en veilig voor alle gevaren.

‘Jij valt nooit als eerste in slaap,’ fluisterde ze soezerig tegen zijn schouder.

‘Dat doet een heer niet,’ antwoordde hij. Hij streelde haar haar en glimlachte in het donker. ‘Bovendien vallen alleen oude mannen bij hun vrouw in slaap.’

Constance zuchtte en zei, vlak voordat ze in slaap viel: ‘Iedereen weet dat Griekse goden nooit oud worden.’

Mike kuste haar teder en dacht: er is niets beters dan dit in het leven. Er is niets beters dan naast de vrouw te liggen van wie je houdt, in je eigen huis, in je eigen kamer.

Het huis was nog hetzelfde witte huis met de groene luiken van vroeger en ook al waren Mike en Constance getrouwd, de mensen in het stadje noemden het nog altijd 'het huis van MacKenzie'.

'Trek je daar maar niets van aan, lieveling,' had Constance tegen Mike gezegd. 'Lang nadat iedereen begreep dat ik een MacKenzie zou worden, noemden ze het nog "het huis van Standish". Maak je maar geen zorgen. Het komt heus nog weleens zo ver dat iedereen "het huis van Kyros" zal zeggen.'

'Ik hoop maar dat ik dat nog mag beleven,' zei Mike tragisch. Mike was naar Leslie Harrington gegaan die meer wist over onroerend goed dan wie ook maar in Peyton Place.

'Vertel me eens, Leslie,' had hij gezegd, 'hoeveel zou Connies huis waard zijn, denk je?'

'Connies huis?' vroeg Harrington. 'Waarom zou je dat willen weten, Mike? Jij en Connie en Allison zijn toch niet van plan hier weg te gaan?'

'Je moest nou toch eindelijk eens leren om je met je eigen zaken te bemoeien, Leslie,' zei Mike. 'Maar als je het graag wilt weten – nee, we zijn niet van plan hier weg te gaan. Nou, hoeveel is dat huis van Connie waard?'

'Tja,' aarzelde Leslie. 'De prijzen van onroerend goed zijn aardig gestegen in de oorlog en daarna. Maar Connies huis, goed onderhouden als altijd – laat me eens kijken. Tja, zo voor de vuist weg zou ik zeggen dat ik tot achttien en een half zou gaan.'

'Ben je nou helemaal gek!' brulde Mike. 'Achttienduizend vijfhonderd dollar! Waar denk je eigenlijk dat we hier zitten? In de binnenstad van Dallas of zo?'

Leslie Harrington leunde achterover in zijn stoel en glimlachte. 'Nee,' zei hij. 'Maar als ik Connie was, zou ik dat ervoor vragen, en geen stuiver minder.'

Mike was teruggekeerd naar Constance en had gezegd: 'Lieveling, wil je me alsjeblieft je huis verkopen voor, God sta ons bij, achttienduizend vijfhonderd dollar?'

‘Waarom in hemelsnaam?’ vroeg ze stomverbaasd.

‘Doet er niet toe,’ antwoordde hij. ‘Zeg alleen maar of je het me verkopen wilt tegen die prijs.’

‘Ja,’ zei ze.

Mike gebruikte zijn spaargeld tot de laatste cent om een eerste betaling te doen op Connies huis. Vervolgens leende hij de rest en betaalde het nog openstaande bedrag. En toen alles achter de rug was, hield hij de nieuwe akte van eigendom, met zijn naam erop, in de hand.

‘Leslie,’ vroeg hij, ‘is het nu mijn huis?’

Leslie Harrington leunde achteruit en glimlachte. ‘Ja, Mike, nu is het van jou. En Connie heeft er een mooi bedrag voor gekregen, al zeg ik het zelf.’

‘Nou, als het dan werkelijk helemaal van mij is, wil ik het weggeven,’ zei Mike.

De stoel waarin Leslie Harrington achterover had geleund, kwam met een bons op de vier poten terecht.

‘Waar heb je het verdorie nou weer over?’ vroeg hij.

‘Het is mijn huis,’ zei Mike, ‘en ik wil het Connie cadeau geven voor haar verjaardag.’

‘Zoiets krankzinnigs heb ik nog nooit van mijn leven gehoord,’ raasde Leslie. ‘Je had het helemaal niet hoeven te kopen. We hadden de akte van eigendom zo kunnen wijzigen dat jouw naam erop stond. Dan was al die onzin overbodig geweest.’

‘Dan was het toch anders geweest,’ zei Mike.

Zo gebeurde het en Mike nam de nieuwe akte mee naar huis en gaf hem aan zijn vrouw. Hij luidde: ‘Aan allen die dit zien of lezen. Ik, Michael Kyros, Peyton Place, New Hampshire, draag hierbij voor de som van één dollar en diverse goede en waardevolle diensten, die niet nader omschreven hoeven te worden, mij bewezen door Constance Standish MacKenzie Kyros, Peyton Place, New Hampshire, aan haar, haar nakomelingen en erfgenamen over in absoluut eigendomsrecht het hieronder kadastraal beschreven stuk grond met alle daarop aanwezige opstallen.’

Constance barstte in tranen uit. ‘Halve gek,’ hilde ze, ‘moest je daar nu al die onzin voor uithalen?’

Maar haar tranen waren tranen van trots en blijdschap en ze omarmde haar echtgenoot heel stijf.

‘Dank je, lieveling. Dank je.’

‘Hoor eens,’ zei Mike en hij keek haar grinnikend aan, ‘er valt niets te huilen! Wat dacht je, zouden de mensen dit huis nu het huis van Kyros gaan noemen?’

Constance ging naar het buffet en schonk voor haar echtgenoot een borrel in.

‘Nee,’ zei ze vrolijk. ‘Vast niet. Voorlopig nog niet.’

Ze nam een slokje uit zijn glas en gaf het toen aan hem. ‘Maar ik weet wel dat ik het mijn leven lang het huis van Kyros zal noemen,’ zei ze.

Nu stopte Mikes auto voor het huis dat hij van zijn vrouw gekocht en aan zijn vrouw gegeven had. Hij keek ernaar met een bezittersblik. Het huis had nooit als zijn eigendom aangevoeld tot hij het aan Constance had gegeven. Dat hij het recht verdiend had het weg te geven had het tot zijn eigendom gemaakt.

‘Daar zijn we dan,’ zei Mike en Selena draaide met een ruk het hoofd om, een verschrikte, angstige blik in de ogen. Zijn stem had haar teruggebracht tot de werkelijkheid van Peyton Place. Ze was met haar gedachten mijlenver weg geweest. Alleen dagdromen waren in staat haar te beschermen tegen de verschrikkingen die in haar geheugen woonden.

Ze liep het pad op naar de voordeur die snel open werd gedaan door Allison, die blij glimlachte.

‘Selena!’ riep Allison MacKenzie uit. ‘Lieve hemel, wat heb je ons eindeloos laten wachten. Hallo, Mike.’ Allison stak hem haar wang toe. ‘Heb je de melk mee gebracht?’

‘Ja, lieve dochter,’ zei Mike en gaf Allison een tik op haar achterste. ‘Vooruit, allemaal naar binnen. Het is koud en het gaat sneeuwen, zo zeker als de hel.’

‘Hallo, lieveling,’ zei Constance. Ze sloeg de armen om haar man heen en omhelsde vervolgens Selena. ‘Kom maar gauw binnen. Doe die deur dicht. Moeten jullie horen, ik heb een heerlijk drankje gebrouwen. Wie er één beker van gedronken heeft, kan onmogelijk

nog kou vatten. Ik heb het recept van mijn eigenste betovergrootmoeder en die was een heks. Het biedt gegarandeerd bescherming tegen alle verkoudheid en tegen boze geesten.' Ze legde haar hand op Selena's arm.

Selena Cross keek naar de andere kant van de kamer waar haar broer Joey op haar zat te wachten. De woonkamer was een warm, plezierig vertrek. De vlammen van het vuur in de open haard toverden overal vrolijk dansende schaduwen.

'Ga binnen en pak een stoel, Selena,' zei Constance.

Selena bleef in de deuropening staan en Joey sprong op.

'Ha, die Joey,' zei ze.

'Ha, Selena,' zei Joey. 'Het sneeuwt.'

'Ja, Joey, het sneeuwt,' zei Selena.

Er viel een korte stilte waarin noch Mike, noch Constance of Allison iets wist te zeggen. Selena's aanwezigheid had een ogenblik lang de duisternis van haar droefheid in die lichte, blijde kamer gebracht. Ze leefden met haar mee in haar verdriet; ze stonden naast haar, als lijfwachten die een sluipmoordenaar vreesden. Ze konden niets bedenken om te zeggen, niets wat Selena kon verlossen van de herinnering en het verlies dat op haar drukte. Eindelijk verbrak Mike de stilte en daarmee de spanning.

'Goed weer voor een warme rumgrog,' zei hij. 'En voor jou staat er een flink aantal colaatjes klaar, Joey.'

Selena hield Allison's hand vast. Eindelijk liet ze zich dankbaar in een stoel bij de haard zakken.

Dank je, hilde ze inwendig. Dank je. Dank je. Dank je. Dank jullie wel dat jullie nog steeds van me houden. Jullie zijn de enige mensen die iets om me geven.

Het was niet de soort liefde waar ze het meest naar verlangde, maar het was beter dan niets.

4

Het was even over elfen toen Mike Kyros diezelfde avond stopte voor het huis van Cross en Selena en Joey uitstapten.